

LÁSZLÓFFY CSABA

Az „áldozat”

*Kérdés: disznóból lesz a tor?
a bőllérkést ma kire fogják?!
Krisztus balján a vén lator
bankszámlát nyit-e, vagy hozsannát*

*zengenek hozzá törpék, rondák?
s kamatlábból gyűl az akol,
hol csak az kap hitelben sonkát,
ki eladván, amit a kor*

*leszázalekolt: önnön hangját,
a roncsból, mit sovány szalonna
tart össze még s már csak a hangyák*

*nyüzsögnek rajta – legfőbb gondja:
balekből égi fényre vált,
mint romlatlan prostituált.*

Opus 2000-ben

*Mindig csak egy költőben higgy; ha
bőrét levedli is, nem érzi,
lecsavarja combját, mint kézi-
gránátot s messzire hajítja.*

*Csömör egy brancsban látni őket,
közös vályúban lázas nyelvel
egymást lökdösve -: „Ez a hely kell,
megillet engem!... szeretődöt*

„Nem me...
 kölcsönadhatnád s azt a pezsgős
 üveget! Hidd el nekem, kérlek,
 hogy posztmodernben többet ér egy
 lakáj, mint egy kibevezett hős...”

Még ez a bunkó emberöltő –
 banktisztá Parnasszus komorlik:
 „Írd meg a versemet, komornyik;
 itt a pénz – én vagyok a költő!”

Levél a másikra gondolva

Kétezeregyben az a kávé
 az a feltúrt fiók

az a másik
 ott –
 menekülőben
 vagy megbújni látszik?
 mi elől? mi után?

a volt – a nyári –
 és a leendő téllal-bélelt
 útitárs
 (a képzelt
 lehetőségek indái

az elmosódott sor a zsebben-
 felejtett cetli után nyúlva
 botladozás a virágágyás
 felett – hány éve? hány év múlva?)

mint madár csőréből a morzsa:
 egy elhullatott mosolyod

aki belenyugszik az bűnös
 vagy már halott



LÁSZLÓFY CSABA

*minden kiút zsákutca
és minden folytatás enyészet*

*a pince hagyján volna
de az odú a még sötétebb!*

*amitől tartottam (egy mozdulat
a Bermuda-ködben: fogoly!) –*

*én? türelmes isten?! kizárt dolog
míg vihar készül valahol*

1997. X. 25.

